

SUOMENLAPINKOIRA

- rotumääritelmä
- rotumääritelmän tulkintaohje

SUOMENLAPINKOIRA (Suomenlapinkoira) Suomalainen rotu

Ryhmä 5
(alaryhmä 3)

FCI:n numero 189
Hyväksytty: FCI,
SKL-FKK 16.11.1996

KÄYTTÖTARKOITUS: Alunperin poronhoitotyössä käytetty paimen- ja vahtikoira. Nykyisin myös suosittu seurakoira.

LYHYT HISTORIAOSUUS: Saamelaiset ovat jo vuosisatojen ajan käyttäneet suomenlapinkoiran tyyppisiä koiria porojen paimennukseen ja vartiointiin Fennoskandian ja Venäjän pohjoisosissa. Näiden koirien perusteella Suomen Kennelklubi hyväksyi lapinpaimenkoiran ensimmäiset rotumerkit vuonna 1945. Nimi muutettiin lapinkoiraksi vuonna 1967. Rodun tyyppi ja rotokuva alkoivat selkiytyä 1970-luvulla Rotumääritelmää on täsmennetty useita kertoja. Rodun nimi muutettiin suomenlapinkoiraksi vuonna 1993. Rotokuva on vakiintunut nopeasti ja nykyisin rotu on suosittu pääasiassa koti- ja harrastuskoirana koko Suomessa.

YLEISVAIKUTELMA: Keskikokoa hieman pienempi, kokoonsa nähden voimakasrakenteinen, korkeuttaan hieman pidempi, pitkä- ja tuuheaturkkinen pystykorvainen koira.

TÄRKEITÄ MITTASUHTEITA: Rinnan syvyys on hieman pienempi kuin puolet säkäkorkeudesta. Kuono on hieman kalloa lyhyempi. Kallo on hieman leveyttään pitempi, syvyys sama kuin leveys.

KÄYTTÄYTYMINEN/LUONNE: Älykäs, rohkea, rauhallinen ja oppimishaluinen. Ystävällinen ja uskollinen.

PÄÄ

Voimakaspiirteinen, verrattain leveä.

KALLO-OSA: Leveä, päälaki hieman kaartuva. Otsa on melko kaartuva. Selvästi havaittava otsauurre.

OTSAPENGER: Selvä.

POSKET: Poskikaaret selvät.

KUONO-OSA: Voimakas, leveä ja suora; sekä päältä että sivuilta katsottuna tasaisesti, mutta vain hieman kapeneva.

KIRSU: Mieluimmin musta, kuitenkin karvapeitteen väriin sopiva.

HUULET: Tiiviit.

PURENTA: Leuat voimakkaat. Leikkaava purenta.

SILMÄT: Tummanruskeat, kuitenkin karvapeitteen väriin sopivat, soikeat. Ilme on pehmeä ja ystävällinen.

KORVAT: Keskikokoiset, pystyt tai taittokorvat, verrattain etäällä toisistaan, tyvestä melko leveät, kolmion muotoiset ja varsin liikkuvaiset.

KAULA: Keskipitkä, voimakas ja tuuhean karvan peitossa.

RUNKO

SÄKÄ: Lihaksikas ja leveä, hieman erottuva.

SELKÄ: Vahva ja suora.

LANNE: Lyhyt ja lihaksikas.

LANTIO: Keskipitkä ja hyvin kehittynyt, vain hieman viisto.

RINTAKEHÄ: Syvä, pitkäkö, lähes kynnärpäiden tasolle ulottuva, ei kovin leveä. Kylkiluut ovat hieman kaarevat, eturinta on selvä, ei kovin voimakas.

ALALINJA JA VATSA: Vatsaviiva loivasti kohoava.

HÄNTÄ: Suhteellisen korkealle kiinnittynyt, keskipitkä, tuuhea ja pitkäkarvainen. Hännän päässä voi olla J:n muotoinen koukku. Koiran liikkeessä häntä on selänpäälle tai kupeelle kiertynyt, levossa se saa olla riippuva.

RAAJAT

ETURAAJAT

YLEISVAIKUTELMA: Vahvaluustoiset, voimakkaat, edestä katsottuna suorat ja yhdensuuntaiset

LAVAT: Hieman viistot.

OLKAVARRET: Samanpituiset kuin lavat. Lavan ja olkavarren välinen kulma on melko avoin.

KYYNÄRPÄÄT: Hieman rintakehän alareunan alapuolella, suoraan taakse suuntautuneet.

KYYNÄRVARRET: Melko vankat, pystysuorat.

RANTEET: Joustavat.

VÄLIKÄMMENET: Keskipitkät, hieman.

KÄPÄLÄT: Korkeahkot, pikemminkin soikeat kuin pyöreät, tiheän karvan peittämät. Päkiät ovat kimmoiset ja sivulta tiheän karvan suojaamat.

TAKARAAJAT

YLEISVAIKUTELMA: Vahvaluustoiset, voimakkaat, takaa katsottuna suorat ja yhdensuuntaiset. Kulmaukset ovat selvät, mutta eivät kovin voimakkaat.

REIDET: Keskipitkät, leveähköt ja vahvalihaksiset.

POLVET: Eteenpäin suuntautuneet, polvikulma on melko selvä.

SÄÄRET: Suhteellisen pitkät ja jäntevät.

KINTEREET: Kohtuullisen matalat. Kinnerkulma on selvä, mutta ei kovin voimakas.

VÄLIJALAT: Lyhyehköt ja voimakkaat. Pystyasentoiset.

KÄPÄLÄT: Samanlaiset kuin etukäpälät. Kannukset eivät ole toivottavat.

LIIKKEET: Vaivattomat. Vaihtaa melko herkästi ravin laukaksi, joka on mieluisa liikuntamuoto. Raajojen liike on yhdensuuntaista. Työskennellessään suomenlapinkoira on ketterä ja nopea.

NAHKA: Kauttaaltaan tiivis ja poimuton.

KARVAPEITE

KARVA: Runsasta, varsinkin uroksilla selvä kaulus. Peitinkarva pitkää, suoraa ja karkeata. Päässä ja raajojen etupuolella karva on lyhyempää. Pehmeää ja tiheää pohjavillaa on oltava runsaasti.

VÄRI: Kaikki värit ovat sallittuja. Yleisvärin tulee olla hallitseva. Yleisväristä poikkeavaa väriä voi esiintyä päässä, kaulassa, rinnassa, rungon alaosassa, raajoissa ja hännässä.

KOKO

Ihannesäkäkorkeus uroksilla 49 cm, nartuilla 44 cm, sallittu poikkeama $\pm$ 3 cm. Tyyppi on tärkeämpi kuin koko.

VIRHEET: Kaikki poikkeamat edellä mainituista kohdista luetaan virheiksi suhteutettuna virheen vakavuuteen. -Puutteellinen sukupuolileima, -Kevyt pää, -Puutteellinen otsapenger, -Luppakorvat, -Liian voimakkaat tai suorat takaraajojen kulmaukset, -Jatkuvasti selkälänjan alapuolella kannettu häntä, -Pohjavillan puute, -Makaava karvapeite, -Kihara karvapeite, -Yleisvärin epäselvyys

HYLKÄÄVÄT VIRHEET: Ylä- tai alapurenta, nikamavika hännässä. Vihaisuus ja sairaalloiset piirteet; epätyypillisuus ja epänormaalit piirteet.

HUOM. Uroksilla tulee olla kaksi normaalisti kehittyntä kivistä täysin laskeutuneina kivespussiin.

ROTUMÄÄRITELMÄN TULKINTAOHJE: SUOMENLAPINKOIRA

Lappalaiskoirat ry
- Lapplands hundar rf

ALKUSANAT

Suomenlapinkoiran rotumääritelmä on aina haluttu pitää jokseenkin väljänä. Pienet ulkomuoto-seikat eivät ole olleet ratkaisevassa asemassa näyttelykehässä tai jalostuksessa, eivät myöskään sitä rakkainta seuralaista valittaessa. Niinpä rotu on säilynyt ihastuttavan monimuotoisena, vaikka tyyppi onkin yhtenäistynyt niin, että koirayksilöt useimmiten tunnistaa samaan rotuun kuuluviksi.

Rotumääritelmästä on usein luettavissa vain koiran anatomian kuvaus - se jokin mikä tekee lapinkoirasta lapinkoiran saattaa jäädä epäselväksi. Tämä tulkintaohje on koottu ohjaamaan tuomareita ja kasvattajia oikeaan suuntaan. Tarkoituksena on luoda lukijalle mielikuva rodunomaisesta suomenlapinkoirasta ja kiinnittää huomio niihin oleellisiin seikkoihin, jotka tämän rodunomaisuuden koiraan luovat, mutta kuitenkin sallia tietty "valinnan vapaus".

On monia ihastuttavia, lähes täydellisiä suomenlapinkoiria, jotka kuitenkin kaikki ovat selvästi yksilöllisiä persoonia, niin luonteeltaan kuin ulkomuodoltaan. Rodun suuri rikkaus on siinä, että kahta samanlaista suomenlapinkoiraa ei ole olemassa. Näin on hyvä olla jatkosakin.

YLEISVAIKUTELMA

Yleisvaikutelma on rotumääritelmän olennaisin osa. Siinä määritellään koiran rakenteellistoiminnallinen tyyppi, mittasuhteet, se kokonaiskuva josta koiran tunnistaa tietyn rotuiseksi.

Yleisvaikutelma on tärkein arvostelukohta myös määritettäessä palkintosijaa. Hyvälläkin koiralla voi olla puutteita yksityiskohdissa, mutta yleisvaikutelmasta tulee välittömästi nähdä koiran rotu ja sukupuoli, olemuksen on oltava rodunomainen. Yleisvaikutelma on myös vaikein arvostelukohta. Rodunomaista olemusta kun ei täysin voi sanoin kertoa, se on vain opittava näkemään.

Suomenlapinkoiralla yleisvaikutelma on erittäin oleellinen osa arvostelussa. Kehässä näkee usein koiria, jotka ovat kyllä "pitkäkarvaisia pystykorvia" mutta eivät lapinkoiria. Runsas turkki, hyvä ryhti ja esiintyminen sekä terve rakenne hämäävät helposti tuomaria sijoittamaan koiran korkealle, vaikka siitä puuttuisikin "se jokin" mikä koirasta tekee juuri suomenlapinkoiran.

Rodussa esiintyy yksilöitä, jotka näyttävät eurasiereilta, värillisiltä samojedeilta tai "yleispystykorvilta". Vasta oikea rodunomainen olemus ja ilme, oikeat mittasuhteet ja liikkeet sekä oikeanlainen turkki tekevät lapinkoiran.

Suomenlapinkoira on kokoonsa nähden voimakasrakenteinen; tätä voimakkuuden vaikutelmaa korostaa vielä runsas, tuuhea ja pystyasentoinen turkki. Vahva karvoitus saa varsinkin pään ja raajaluuston vaikuttamaan selvästi vahvemmalta kuin ne todellisuudessa ovatkaan. Turkki saa myös rungon näyttämään sekä leveämmältä että syvemmältä – pyöreämmältä. Koira on aina käsin koeteltava, pelkkä ”karvoihin katsominen” ei riitä.

Karva hämää myös mittasuhteiden arvioinnissa. Runsasturkkinen koira näyttää helposti matalaraajaiselta. Lapinkoiran erityisen runsaat ja pitkät rinta- ja varsinkin housukarvat tekevät koirasta helposti pidemmän. Vaatii harjoitusta oppia näkemään itse koira karvan sisältä.

Voimakkuudesta huolimatta lapinkoirasta tulee näkyä tietynlainen pehmeys. Se ei saa antaa kuva terävästä, ärhäkästä koirasta. Lapinkoiran olemus ja myös ulkomuoto luovat mielikuvan rauhallisesta, ihmistä kunnioittavasta koirasta. Rodunomainen luonne näkyy ryhdissä, hännän-asennossa, liikkeissä ja myös pään ilmeessä. Nartun olemuksessa tämä nöyryys erityisesti korostuu.

MITTASUHTEET

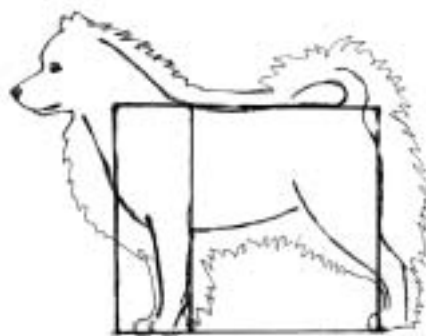
Mittasuhteiltaan suomenlapinkoira on hieman korkeuttaan pidempi, ei siis missään tapauksessa neliömäinen. Moniin muihin pystykorvaryhmään rotuihin verrattuna lapinkoira on matalampiryhtinen sekä esiintymiseltään vähemmän terävä. Tämä yhdessä runsaan turkin ja varsinkin nartuilla helposti alaslasketuvan hännän kanssa saa aikaan sen, että lapinkoira vaikuttaa mieluummin pitkältä ja matalalta kuin lyhyeltä ja korkearaajaiselta.

Lapinporokoiran edustaessa puhtaasti ravaajatyyppiä, suomenlapinkoira taas on sekoitus eri rakenteellis-toiminnallisista tyypeistä.

Sekä suomenlapinkoira että lapinporokoira on jalostettu pohjoisen monimuotoisesta koirakannasta. Suomenlapinkoira polveutuu koirista, joita käytettiin apuna porojen ollessa jatkuvassa paimenuksessa. Koiran tehtävä oli enemmänkin paikallaan paimentamista ja vartioimista. Myöhemmin tarvittiin laajahakuisempaa koiraa, kun porot eivät olleet enää ympärivuorokautisessa paimenuksessa, vaan koiran tehtävänä oli koota porot tarvittaessa. Siihen tehtävään lapinporokoiran tyyppinen koira soveltui paremmin. Tällaiselta koiralta vaadittiin enemmän kestävyttä.

Niinpä suomenlapinkoira on hieman niukemmin kulmautunut ja rungoltaan lyhyempi. Mutta suomenlapinkoirassakin on kestävä koiran ominaisuuksia; niitä vaativat pitkät työpäivät ja raskas työ.

Kun huomioidaan rotujen yhteinen tausta ja usein yhteiset kantakoirat sukutaulussa, ei ”porokoiramaisuutta” lapinkoirassa tulisi pitää niin suurena virheenä kuin muihin rotuihin viittaavia piirteitä.

Oikeat mittasuhteet ja tasapainoinen rakenne.

Hieman erityyppisiä, mutta kuitenkin kaikki yleisvaikutelmaltaan erinomaisia UROKSIA

Erittäin hyväpäinen ja -luustoinen uros, jonka löysä hännän kanto ei pysty piläämaan erinomaista kokonaiskuvaa.

Kokonaiskuvaltaan erinomainen uros, jolla hieman lyhyt ja pysty olkavarsi.

Taittokorvainen, erinomaista tyyppiä oleva uros, huomaa erityisesti rodunomainen olemus.

Vahva uros, jolla saisi olla järeämpi pää.

Erittäin lupaava nuori uros, ei vielä täydessä turkissa.

Vahvaluustoinen, erinomainen uros. Todella hyvä pää ja ilme.

Hieman erityyppisiä, mutta kuitenkin kaikki yleisvaikutelmaltaan erinomaisia NARTTUJA

Erittäin kaunis narttu, jolla erinomainen, narttumainen olemus.

Vahvarakenteinen, hyväpäinen narttu.

Vahvaluustoinen narttu, voimakaspiirteinen pää, mutta sukupuolileima kuitenkin selvä.

Kaunis narttu, mittasuhteiltaan koira ei ole liian pitkä, mutta tämän pitempi ei narttuakaan saa olla.

Hyvin kulmautunut, vahvaluustoinen narttu, ei täydessä turkissa.

Erittäin kaunisilmeinen nuori narttu.

Yleisvaikutelmaltaan puutteellisia koiria

1. Lyhyt, kevyt

Lyhytrunkoinen, kevytluustoinen ja kevytpäinen uros. Puuttelliset kulmaukset, niukka turkki.

2. Korkearaajainen

Korkearaajainen, korkea kinner.

3. Raskas

Aivan liian raskas ja matalaraajainen.

4. Pitkä

Pitkärunkoinen, matalaraajainen narttu, jolla etuasentoinen, pysty olkavarsi.

Kuva 1

Kuva 2

Näistä kuvista näkee kuinka turkki saa koiran rungon näyttämään pitemmältä. Tärkeämpää kuin pelkkä korkeuden ja rungon pituuden suhde on se, mistä rungon pituus muodostuu; vahvasta etu- ja takaosasta sekä suhteellisen lyhyestä selästä (kuva 1), vaiko heikosta etu- ja takapästä yhdistyneenä pitkään selkään ja lanneosaan (kuva 2).

PÄÄ

Pää on voimakaspiirteinen, mutta kuitenkin pehmeäilmeinen. Oikea ”nallemainen” ystävällinen ilme muodostuu leveästä, hieman kaarevasta kallosta, selvästi erottuvasta otsapenkereestä ja voimakkaasta, leveästä, kalloa lyhyemmästä kuonosta, joka kapenee vain hieman kärkeä kohti ja on täyteläinen, pehmeästi ”topatun” näköinen. Leukojen tulee olla vahvat ja leveät. Erityisesti on kiinnitettävä huomiota, että koiralla on riittävän vahva alaleuka. Kuonon ja kallon liittymä on selvä, poskikaaret melko voimakkaat. Kuononselkä on suora, otsapenger on voimakas muodostaen selvän kulman kuonon ylälinjaan nähden. Otsauurre on selvä, näkyen myös karvoituksessa.

Korvat ovat verrattain etäällä toisistaan, eivät liian ylös ja lähekkäin sijoittuneet. Kooltaan mieluummin pienehköt, kolmion muotoiset, tyvestä leveät, kärjistään hieman pyörityneet. Korvat voivat olla melko selvästikin pyöreäkärkiset, eivät missään tapauksessa pitkät tai teräväkärkiset. Korvissa tulee olla runsas karvoitus, joka suojaa sekä hyttysiltä että kylmältä. Isot, teräväkärkiset ja lyhytkarvaiset korvat ovat virheitä.

Taittokorvat ovat samanarvoiset pystyjen korvien kanssa. Aivan tyvestä asti taittuneet luppakorvat ovat virheelliset, ei kuitenkaan hylkäävä virhe. Myös eriparikorvat sallitaan (toinen pysty, toinen taitto).

Silmät ovat soikeat, mahdollisimman tummanruskeat, parkinruskeilla hieman vaaleammat, mutta eivät keltaiset. Sinisilmäisyys on hylkäävä virhe. Jonkin verran esiintyy virheellisiä suuria, pyöreitä silmiä.

Kirsu on mieluummin musta. Parkinvärisillä koirilla kuitenkin aina ruskea. Varsinkin soopelinvärisillä koirilla esiintyy kirsua, jossa on vaalea juova – se ei ole virhe.

Purenta leikkaava. Myös tasapurenta sallitaan. Selvä ylä- ja alapurenta ovat hylkääviä virheitä. Välihammaspuutoksia esiintyy jonkin verran, ne on syytä mainita arvostelussa.

ERINOMAISIA PÄITÄ JA ILMEITÄ

Erinomainen, vahva uroksen pää.

Erittäin hyvä sivuprofiili. Huomaa selvä stoppi ja karvaiset korvat.

Kaunis, pehmeäilmeinen uros. Hyvä, täyteläinen kuono.

ERINOMAISIA PÄITÄ JA ILMEITÄ

Hyvä nuoren uroksen pää.

Nuori uros, pyöreäkärkiset korvat.

Erinomainen, pehmeä, ystävällinen nartun ilme.

Erittäin kaunisilmeinen narttu.

Hyvät taittokorvat lepoasennossa.

Erinomainen nartun pää.
Hyväksyttävät eripari-korvat.

VIRHEELLISIÄ PÄITÄ JA ILMEITÄ

Loiva otsapenger, pitkä kevyt kuono.

Vahva pää, josta puuttuu stoppi ja lapinkoiran ilme.

Liian isot "saksanpaimenkoiramaiset" korvat.

Luppakorvat, palkintosijaa alentava.

RUNKO

Runko on suhteellisen vankka, ei kuitenkaan raskas. Säkä vain hieman erottuva, selkälinja tasainen, ei missään tapauksessa laskeva eikä köyry. Lapinkoiralla usein selvästi erottuva antiklinipiste, ja lantiolla oleva paksu karva saattavat hämätä ja aikaansaada vaikutelman notkoselästä. Lanneosa on lyhyt, nartulla hieman pidempi kuin uroksella. Lantio on vain hieman laskeva, keskipitkä ja etenkin nartuilla leveä. Joillakin yksilöillä näkee erittäin pystyä lantiota, jolloin koira seisoo takaraajat alla.

Koira on takakorkea johtuen pystystä lantiosta, minkä vuoksi koira myös seisoo takaraajat rungon alla. Alaskiinnittynyt häntä.

Rintakehä ei ole mihinkään suuntaan ylikorostunut. Leveä, tynnyrimäinen rintakehä aiheuttaa ulospäin kääntyneet kyynärpäät ja virheelliset etuliikkeet. Myös kapeita rintoja näkee, jolloin eturaajat ovat aivan yhdessä. Liian leveä rintakehä haittaa kuitenkin koiran liikuntaa pahemmin kuin hieman kapea rintakehä. Rintakehä ei saa myöskään olla liian syvä, se ulottuu lähes kyynärpäiden tasolle, ehdottomasti ei kyynärpäiden alapuolelle.

RAAJAT JA LIIKUNTA

Raajat ovat vahvaluustoiset ja voimakkaat. Raajaluusto on hyvä aina koettaa käsin, sillä lapincoiran raajan etupuolen lyhytkin karva voi olla yllättävän pitkää saaden raajat näyttämään todellista vahvemmilta.

Seistessä raajat ovat edestä ja takaa katsottuna yhdensuuntaiset, liikkeessä lapincoiran ihanteellinen eturaajan liike ei ole aivan suoraviivainen ja yhdensuuntainen, vaan ns. ahmamainen. Toisin sanoen etukäpälät kääntyvät lievästi sisäänpäin ja raajan liike on hieman kaareva. Selvästi havaittavaa on taipumus yksijälkisyyteen, niin edestä kuin takaakin katsottuna, mitä ei tule sekoittaa ahtaisiin liikkeisiin. Myöskin takaa katsottuna tulee huomioida välijalan mahdollisesti vahva karvoitus, jolloin takaliikkeet voivat näyttää ahtailta.

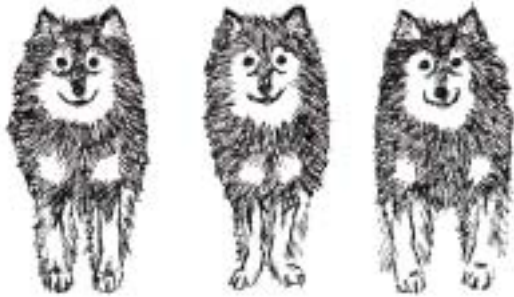

Liikkeet edestä: huomaa eturaajojen liike, joka ei ole aivan suoraa.

Liikkeet takaa: huomaa taipumus yksijälkisyyteen.

Edestä katsottuna rinnan leveys on sopiva kun kämmen mahtuu raajojen väliin, koiran koko kuitenkin huomioiden. Lapinkoirilla esiintyy liian kapeita etuosia mutta myös liian leveitä, jolloin kyynärpäät kääntyvät liikkeessä selvästi ulos.

1.

2.

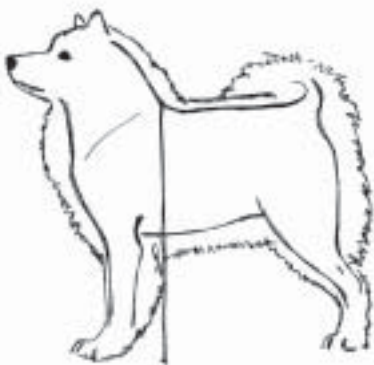
3.

1. Hyvä etuosa
2. Kapea rinta
3. Leveä rinta

Kulmaukset ovat selvät, mutta eivät liian voimakkaat. Jonkin verran näkee ylikulmautuneita koiria, mutta nykyään enemmänkin aivan liian niukkoja – jopa olemattomia – kulmauksia. Varsinkin etukulmauksiin tulisi kiinnittää nykyistä enemmän huomiota. Lavan ja olkavarren tulee olla yhtä pitkät ja niiden välisen kulman selvä. Yleinen vika on lyhyt, pysty olkavarsi, jolloin eturaajat jäävät ”liian eteen” eivätkä rungon alle tukemaan etuosan painoa. Lyhyt olkavarsi aiheuttaa lyhyen voimattoman etuskeleen tai koira saattaa nostella eturaajojaan liikkeessä.

Välikämmen on hieman viisto ja joustava. Pysty välikämmen ei toimi oikein ”iskunvaimentimena”, ei myöskään liian taipunut, heikko välikämmen.

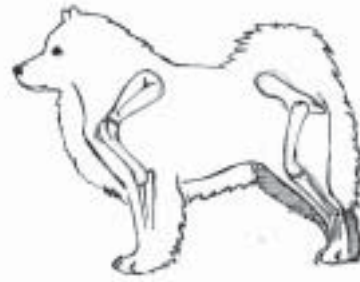
Oikein kulmautunut etuosa on erittäin tärkeä; joutuuhan juuri etuosa suurimmalle rasitukselle liikkeessä.

Koiralla on hyvä takaosa, mutta pysty olkavarsi, jolloin eturaaja jää selvästi säästämä maahan kulkevan linjan etupuolelle.

Vahvan liikkeelle panevan voiman aikaansaamiseksi koiralla on oltava oikeanlaiset takakulmaukset – selvät mutta ei liioitellut. Varsinkin runsaskarvaisilla yksilöillä takakulmaus kannattaa koettaa käsin. Yllättävän pitkä karva reiden etu- ja välijalan takasivuilla voi hämätä kulmauksien arvioinnissa (katso kuva).

Saadakseen takaraajan liikkeisiin riittävästi voimaa ja tehokkuutta tulee koiralla olla myös leveät, lihaksikkaat reidet sekä matala kinner. Jonkin verran näkee liian korkeita kintereitä. Takaa katsottuna takaraajan polkuanturat tulevat näkyä kokonaan koiran liikuessa.

Koiralla on hyvä etuosa, mutta aivan liian niukat takakulmaukset ja lyhyt lantio.

Yleinen vika ovat niukasti kulmautuneet, selvästi ulkokierteiset takaraajat. Tällöin koiralla on voimattomat takaliikkeet, sekä myös suurempi patella luksatio –riski, joten tähän vikaan on suhtauduttava riittävän tiukasti alentamalla palkintosijaa.

Näyttelyissä koiran liikunta arvostellaan ravissa. Lapinkoiran liikunnan tulee olla tasapainoista ja vaivatonta, helpon ja kevyen näköistä. Vaikka lapinkoiran tulee olla vahvarakenteinen, ei se missään tapauksessa saa olla niin raskas, että liikunnasta häviää helppous ja keveys. Kun katsoo lapinkoira liikkeessä, on se voitava kuvitella juoksemaan päiväkausia tuntureissa.

Vapaana juostessaan lapinkoira vaihtaa suhteellisen helposti ravin laukaksi, mutta siitä huolimatta sillä on ravissa vaadittava riittävää askelpituutta, lyhyellä töpöttävällä askeleella ravaava koira ei omaa riittävää kestävyttä, eikä todennäköisesti kyllin hyvää rakennetta liikkuaan tehokkaasti myös laukalla.

Hyvä askelpituus

Lyhyt askel

Hyvät sivuliikkeet

HÄNTÄ

Häntä on suhteellisen korkealle kiinnittynyt. Koiran liikkuesssa se kiertyy selälle tai reidelle, seistessä häntä on usein alhaalla. Lapinkoiralle ei toivota liian tiivistä selällä pysyvää häntää, vaan koiran liikkeitä tasapainottavaa eläväistä häntää, joka myös viestittää herkästi koiran mielialoja.

Etenkin (luonteeltaan rodunomainen) narttu laskee helposti hännän seistessään paikallaan. Vaadittaessa tiukasti selällä pysyvää häntää tullaan helposti suosineeksi liian dominoivan luonteen omaavia koiria. Jos häntä käsin koeteltaessa taipuu hyvin selälle, on se oikein kiinnittynyt – liian alas kiinnittynyttä häntää ei saa käsin käännettyä selälle.

Mikäli koira muutoin on erinomainen, ei pelkkä löysästi kannettu häntä saisi vaikuttaa palkintosijaan.

Nikamavika ja J-koukku

Lapinkoiralla saattaa olla hännässä J-koukku eli ns. paimenkoukku. Tällöin hännän kärki kiertyy voimakkaasti mutkalle, joka enemmän tai vähemmän suoristuu käsin koeteltaessa. Tällainen J-koukku on täysin hyväksyttävä. Sen sijaan hylkäävä virhe on nikamavika ts. jäykästi yhteenluutuneet häntänikamat. Tällainen vika saattaa olla missä kohtaa häntää tahansa (tai pahimmillaan selkärangassa) kun taas J-koukku on aina hännän kärjessä.

J-koukku:
hännänpää
mutkalla,
ainakin osittain
suoristuu.

Nikamavika:
hännässä jäykästi
yhteenluutuneita
nikamia.

KARVAPEITE

Karvapeite on runsas ja tuuhea. Peitinkarva on suoraa ja ehdottomasti karkeaa, jotta lumi ei tartu siihen. Karkea turkki ei myöskään kastu vesisateella kuten pehmeä, vaan selvästi hylkii vettä. Peitinkarva ei ole kiiltävää vaan mattapintaista. Pohjavilla on pehmeää sekä erittäin tiheää ja runsasta, niin että peitinkarva on pystyä. Arvosteluissa on huomioitava, että pohjavillaa on erittäin runsaasti. Peitinkarva voi olla hieman laineikasta (varsinkin nuorilla koirilla), mikä ei haittaa jos karva kuitenkin tuntuu karkealta. Kiharuus ei johdu karvan pehmeystä. Aivan suorakin karva voi olla pehmeää. Karkea laineikas turkki on aina parempi kuin suora ja pehmeä.

Peitinkarva ei saa olla liian pitkää, että se alkaa ”roikkua”. Makaava karva on virheellinen. Päässä ja raajojen etupuolella karva on lyhyempää. Etenkin uroksilla on selvä kaulus ja raajoissa tulee olla kunnon hapsut, mielellään myös käpälissä varvastupsut (joita ei missään nimessä trimmata pois). Huomaa myös kunnon karvoitus korvissa.

VÄRI

Kaikki värit ovat sallittuja, kunhan pääväri on hallitseva. Tavallisimmat värit ovat musta ja parkinruskea (joko yksivärisinä tai tan-merkeillä), riistanvärinen (harmaa), soopeli, vehnän- tai kermanvärinen. Useimmilla koirilla on myös valkeita merkkejä, mutta valkovoittoinen kirjavuus ei ole toivottavaa. Myöskin brindle (tiikerinjuovainen) on ei-toivottu väri, samoin mantteliväritys. Nämä ei-toivotut värit ovat palkintosijaa alentavia virheitä.

Musta

Musta silmälasein

Musta merkein (tan-merkit)

Parkki (voi olla tan-merkein tai ilman, aina ruskea kirsu)

Riista

Vehnävärinen

Soopeli

Soopeli (punainen, musta kirsu)

Sallittu valkean määrä

Manttelinvärinen (ei toivottu)

musta brindlein värimerkiein
(ei toivottu)

Brindle (ei toivottu)

KOKO

Ihannekorkeus uroksilla on 49 cm (46 - 52 cm) nartuilla 44 cm (41 - 47 cm). Tyyppi on ehdottomasti kokoa tärkeämpi ja pieni yli- tai alimittaisuus voidaan hyväksyä, mikä koira on oikea tyyppiltään ja sukupuolileima on selvä.

LUONNE

Luonne on tärkein kohta rotumääritelmästä. Rakenteeltaan virheellinenkin koira voi olla hyvä seuralainen, jos luonne on hyvä.

Millainen sitten on hyvä luonne? Sellainen, että koira soveltuu käyttötarkoitukseensa ja on sopusoinnussa ympäristönsä ja omistajansa kanssa.

Näyttelyssä luonteen arvostelu on pakosta melko ylimalkaista. Aikaa on käytettävissä vain muutama minuutti. Lapinkoiran tulisi olla rauhallinen ja ystävällinen. Ihmistä kohtaan lapinkoira on nöyrä. Se voi olla hieman pidättyväinen, mutta ei arka - narttu voi vaikuttaa hieman ujolta. Liiallinen terävyys ja räyhääminen eivät missään nimessä kuulu lapinkoiran olemukseen. Uroksetkaan eivät saa jatkuvasti ärhennellä keskenään. Ihmistä kohtaan lapinkoira ei saa osoittaa pienintäkään aggressiivisuutta.

Paimenkoiralle ominaista on halu toimia yhteistyössä ihmisen kanssa. Kehässä tämä ilmenee koiran taipumuksena ottaa kontaktia omistajaansa niin, ettei koiran huomio ole jatkuvasti keskittynyt ulkopuolisiin.